

om de oprindelige Bevillinger og saa lader dem blive staaende, for saa kommer man sikkert ingen Vegne. Skulde det i Tidens Løb vise sig, at nogle af de Beparelser, man har indført, ville bevirke, at en Del af de Virksomheder, som tidligere have faaet Tilskud, maa indstilles, og vi ønske, at disse Virksomheder skulle komme i Gang igen, kan jeg ikke se, at der er sket noget mere galt, end at vi, hvis Statskassen er i Stand til at bære det, atter kunne give dem et Tilskud, saa at de kunne tage fat, hvor de have sluppet.

Der er et enkelt Spørgsmaal i Sparekommissionens Betænkning, som jeg endnu vil sige et Par Ord om. Der er deri en Hensigt til den højtærede Landbrugsminister om, at enten bør Statsskovene sælges, eller der bør finde en Omordning Sted, saa at disse Skovarealer kunde give noget mere Indtægt. Naar man ved at se paa Regnskabet finder, at Statsskovene i Gennemsnit neppe give 3½ Kr. pr. Td. Land, er det jo et Resultat, som nok kan mane til at gøre en Forandring. Og jeg ser ikke noget galt i, at man solgte en Del af Statsskovene, thi den Sum, der derved kom ind, kunde for en Del anvendes til Fremelskning af nye Skovarealer, saa at vi i alt Fald ikke havde nødig at standse med at give Tilskud paa dette Omraade. Naar Staten dernæst sikrede sig, at Skovene fik en forstmæssig Behandling, kan jeg ikke se, der kunde være noget særlig galt i dette.

Det var altsaa den ene Side af det Arbejde, Regeringen har taget op for at bringe Balance, nemlig Sparekommissionens Indstillinger. Om Skattelovene skal jeg ikke udtale mig i Øjeblikket, det bliver der Tid til siden.

Naar man skal i Gang med et betydeligt Arbejde, saaledes som Regeringen har taget det op i Vinter, er det baade klogt og rigtigt, om man i Forvejen gør sig klart, hvilke Midler man vil bruge for at naa Resultatet, og hvilke Kræfter man raader over for at naa Maalet. Og det politiske Arbejde paa Rigsdagen danner i saa Henseende ingen Undtagelse. Af de Forhandlinger, der ere foregaaede i de sidste Dage, have vi faaet at vide, hvordan Stillingen egentlig er. Høje har ved sin Ordfører, det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger), ladet os forstaa, at dette Parti staaar paa samme Standpunkt som i Fjor. Partiet vil nok hjælpe med til at skaffe Balance, men om det vil hjælpe med til at støtte Regeringens Arbejde og fremme de Love, Regeringen har fremlagt, fik man ikke klar Besked om. For Socialdemokratiet er Stillingen ligetil.

Hvorledes det end gaar, staaar Socialdemokratiet paa Oppositionens Standpunkt. Partiets Medlemmer have nu i en Aarrække været de allerivrigste til at tømme Statskassen, og jeg kan sige, at de egentlig ogsaa have været de allerivrigste til at hindre, at der kom noget ind i Statskassen i Stedet for de Penge, der bleve tagne ud. (*K. M. Klausen*: Det passer ikke!). Jo, det gør, thi i Fjor stemte de Herrer imod de Love, der bleve vedtagne, og som sigtede til at bringe Penge i Kassen. Det er ogsaa ejendommeligt at se, at det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (*K. M. Klausen*) som Ordfører for Socialdemokratiet hævder, at dette Parti har i alt Fald ingen Skyld: Hvorledes man end vilde fordele Ansvaret og Skylden for Finanslansens daarlige Stilling, har Socialdemokratiet i alt Fald ingen Skyld i denne Stilling. Jeg vil derom sige, at det, de Herrer gennem Tiderne have gjort, er dette, at de Gang paa Gang have gjort Overbud i forskellige Retninger, naar der var Tale om at tage Penge ud af Statskassen. Jeg opfatter Stillingen saaledes, at det, de Herrer ville, er blot at lave Agitation, og det har set ud, som om de Gang paa Gang have ladet de reale Ting ligge for at fremme deres Agitation. Da jeg læste Finanslanskommissionens Betænkning og saa, at Socialdemokraterne vare med til at gøre Indstilling, tænkte jeg, at de saa ogsaa vilde være med til at stemme for disse Indstillinger her nede i Salen, og det kan ogsaa være, at de ville, jeg har endnu ikke hørt nogen klar Besked fra det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds om dette Spørgsmaal, men efter at have hørt det ærede Medlem har jeg det Indtryk, at de ikke ere nær saa villige til det, som man skulde tro efter Læsningen af Kommissionens Betænkning, dens første Del i alt Fald.

Men fra ingen Side have Venstre og Regeringen mødt, kan jeg sige, en mere desperat Modstand end fra det radikale Partis Ordførere. Da det radikale Parti blev dannet i 1905, blev der Gang paa Gang af dette Partis Medlemmer udtalt, at de ikke vilde følge Venstre længere, fordi de frygtede for, at Venstres Arbejde i Militærpolitikken ikke vilde blive, som de mente var bedst. Den Paastand have de levet højt paa gennem Aarene. Men jeg synes, at deres Stilling ikke i Øjeblikket tyder paa, at det alene har været det, der har drevet dem ud af Venstre og bragt dem til at danne deres eget Parti. Nu er Forsvarssagen afgjort ved gentagne Henvendelser til Vælgerne, og hvad vilde da have været rimeligere, end at det radikale Parti